

Щасливий пошук

Альона Черепанська: "Правда сьогодні така – в чоловіка й жінки своє життя, а дитина часто стає приводом до сварок. Але ми показуємо світові, що це можливо – жити й працювати в єдності."

13.01.2011

Щасливий пошук, бо веде до істини. Почали ми її шукати в 1997 році. Господь нас привів до римо-католицької церкви. Скільки емоцій, нових вражень, натхнень і прагнень викликало

відкриття нової обрядовості,
цікавих традицій, іншого кола
спілкування.

Ми з чоловіком дивились, як
змінюються наші діти в лоні
церкви і раділи їхнім досягненням
в катехетичній науці. Брали
участь в житті спільноти, возили
групи дітей на відпочинок,
дружили зі священниками...і нічого
не знали про святість служіння, бо
насправді ще не зустрілись з
Богом.

У 2003 році мій чоловік, Вадим,
познайомився з членом Opus Dei –
Хав'єром П'єдро і вони міцно
потоваришували. Я бачила, що
відбуваються якісні зміни в житті
Вадима, й мене це дуже
зацікавило. Ми разом молились,
робили духовні роздуми, складали
життєві плани. Дух Opus Dei
глибоко входив в нашу родину й
життя.

Святий Хосемарія Ескрива став другом нашої сім'ї. Ми разом перекладали українською його твори. Можливо, це було не на високому рівні, але дуже натхненно. Ця робота нас з'єднувала й допомагала наблизитись до Бога.

Прийшов момент, коли я познайомилася з духовним керівником мого чоловіка – о. Хосе Антоніо та нумерарієм Opus Dei Алексом Хавардом. Це були незабутні зустрічі в родинному колі, тому що стільки любові я ще не зустрічала. Вона просто променіла з їхніх очей, лилася з їхніх слів. Ці люди щиро цікавились нашим життям, дітьми. Змогли побачити здібності наших дочок, відкрити та направити їх на служіння іншим, що робить людину щасливою. Отець Хосе Антоніо та Алекс були поряд в найтяжчі моменти мого

життя, коли померла мама, коли тяжка хвороба торкнулась чоловіка. Тоді я дізналась, що можу свої страждання, втому й працю жертвувати за Церкву, Папу, священників з Opus Dei.

Я просила о. Хосе Антоніо про духовне керівництво для мене. І тепер я постійно отримую навчання від Прелатури, маю пораду щодо свого духовного розвитку й заохочення завжди думати, як робити світ кращим.

За освітою я педагог-дошкільник. Працювала в садку Монтесорі, добре володію цією методикою. Господь нас обдаровує талантами, щоб ми ними служили іншим.

Ситуація з дошкільною освітою, на мою думку, є болючою – багато дитячих закладів розформовано, а потреба в них зростає, групи переповнені, вихователі працюють без асистентів, у

помічників дуже багато своїх обов'язків. Заробітна плата вихователя ледве дозволяє утримувати себе саму.

Спробувала працювати в приватних освітніх закладах – відчула творчий злет, відсутність тиску системи, захотілось змінювати підхід до навчання дошкільників. Та директори дитячих клубів, зазвичай не є педагогами, тому їй не розуміють важливість наявності матеріалу, гарного ставлення не тільки до дітей, а й до їхніх батьків. До того ж там не пропонують жодного соціального захисту – працювала неоформлена, зарплата в конвертах, лікарняний та відпустка за свій рахунок

Все частіше задумувалась про власну справу. Кажуть, якщо Бог дає бажання, то й дасть всі необхідні засоби для його

здійснення. Довший час ми думали, радились, рахували. Потім одного разу близька мені по духу людина сказала: «А чому б вам не відкрити власну дитячу школу? Є досвід, знання, горіння; я вірю, що вам це вдасться». Нас підтримали духовні керівники. Й нарешті влітку 2010 року чоловік почав збирати документи на відкриття власного підприємства. Господь показав, що це Його справа, бо ми відкрилися без жодних перешкод. Так само було із пошуком приміщення, яке пізніше освятив о. Хосе Антоніо. Почалася праця. Зараз я можу сказати, що нас тримала величезна надія на Божу вірність. По-різному було, та думками, серцем я бігла до Бога, бо куди ж іти? Він потішав, давав сили, піднімав, направляв, втихомирював, запалював. Ми мали трьох учнів...і вірили, роблячи все, що в наших силах:

самі роздавали рекламу – запрошення, розробляли матеріали, робили ремонт, готували перше свято, темою якого стали теплі спогади про літо. Такою самою була й атмосфера – затишна та родинна. Соціальною мовою я змогла сказати про цінність кожної дитини, про її неповторність у Всесвіті. Діти через це свято розширили свої знання з географії та познайомились з почуттям патріотизму.

Почали заповнюватися віконечка розкладу. Почали з'являтися нові малюки. Одна мама сказала: «Я сама педагог і, коли відчула присутність методики, чітке планування уроків, мені захотілось, щоб моя дитина розвивалася в «Живих краплинках». Так називається наша справа, адже кожна людина

– краплинка Божої любові й натхнення.

Ми наполегливо працювали ще півтора місяці. Розпочав діяльність музичний курс, яким опікувалася наша старша донька Ольга. Є група трьохрічних та п'ятирічних, а також тих, хто бажає займатись вокалом.

Свято осені дозволило порушити тему родини, і вустами дітей заспівало свою пісню ненароджене дитя. Чоловік намалював картину з ембріоном, і дітки навколо неї словами пісні дякували мамі й татові за життя. Це неймовірно зачепило й зворушило всіх присутніх, стосунки з батьками стали більш відкритими, з'явилася довіра.

Разом чекали на Різдво. Я сміливо, дякуючи Богові, розповідала про святу родину, про Ісуса, про Віфлеєм, про важливість приходу

Бога на Землю. 17 грудня відбулося
Різдвяне свято! Як натхненно
грали наші малюки!!!

*«Маріє, не хвилюйся, ось печера.
Лягай і заночуй – твоя вечеря», –
потішав святий Йосиф, образ
якого втілив п'ятирічний хлопчик
Валентин. Йому відповідала Діана,
що прекрасно зіграла Марію: «Все
добре, Йосифе, не турбуйся.
Відпочивай, я краще помолюся.»*

Стаючи на коліна, діти складали
ручечка в покірній молитві й годі
було зрозуміти, де закінчується
гра й починається реальність.
Вимкнене світло, свічки й
ліхтарики, вертеп із справжніми
яслами, зроблений моїм
чоловіком, дозволили кожному
серцю пережити народження
Ісуса. Наприкінці свята до діток
прийшов святий Миколай з
подарунками. Вадим доклав
багато зусиль, щоб знайти

справжнє єпископське вбрання, й потім щиро зіграти цю роль. Діти сприйняли цю подію природно, їхні душі чутливі до гарного й вічного. А на батьків така тематика вплинула особливо – збентеження від пережитого довго їх не залишало. Пізніше батьки ділилися враженнями, й ми почули, що ніколи так не переживали Різдво, зазвичай це була певна обрядовість і традиційне застілля. Вони захоплювалися грою своїх дітей, підбраною музикою, колядками, спільним з дітьми співом. Потім ще довго не розходилися, пили каву й чай, грали на гітарі, співали добрих старих пісень, розкриваючи свої здібності й таланти. Дехто з батьків попросив розповідати дитині про вічні цінності: любов, доброту; про чесноти, правдивість, відповідальність, мужність, справедливість, стриманість,

працелюбність. Інші батьки просять провести уроки на тему статевого виховання. Я усвідомлюю всю відповідальність; часом дивуюсь, що так багато Господь доручив нам. Хочу завжди бути інструментом в Його руках, бо без Нього я просто ніжка від столу, якою нічого не намалюєш.

А малювати малюки люблять! Через фарбу виражають свої почуття, настрої, допомагає їм в цьому Вадим, який зумів стати старшим другом і вчителем. Діти біжать на уроки мистецтва, і з їхніх переповнених сердець звучать обіцянки поділитися найціннішим для них – хто йогуртом, хто гарною фарбою, а хто обіцяє: «А я куплю тобі все»! Так звучить дитяча любов.

На склі вхідних дверей не зникають відбитки їхніх рученят. Засіб для чищення в нас є...та діти

прагнуть частіше відкривати двері клубу, ніж ми витираємо скло. Батьки, граючись на дитячому майданчику зі своїми дітьми, посилають нам руками привіти, а то й просто заходять ввечері на каву. Дехто залишає дитину на певний час в клубі, щоб мати можливість побути подружжям удвох. Роль няні в клубі виконує молодша донька Вікторія і їй це гарно вдається. А нещодавно спробувала замінити вчителя англійської мови... тепер шукає програму для малюків і я дуже радію, що вона теж зможе реалізовуватись, у служінні своїми знаннями.

Ця довіра – найбільша нагорода. Притягує людей ще й те, що ми працюємо родиною. Спочатку дуже дивувалися, говорили, що навіть не припускають думки працювати разом з чоловіком чи дружиною. Вже пізніше побачили

переваги такої праці,
перебуваючи вдвох від ранку до
вечора, ми вільні віддаватися
роботі, ми цілісні, в нас відсутнє
почуття розірваності, ми –
команда. Мама одного старшого
хлопчика так сказала: «Зате ви
показуєте світові, що це можливо
– жити й працювати в єдності.
Правда сьогодні така – в чоловіка
й жінки своє життя, спільною є
дитина, яка часто стає приводом
до сварок – хто позаймається з
нею, хто забере зі школи або чия
черга вести на прогулянку».

Дуже часто ми самі стикаємось з
непорозуміннями та суперечками,
але Бог тримає міцно нас за руки
від дня Вінчання й до сьогодні. Ми
такі різні, але Господь має для нас
одне завдання, і тому хочемо
служити, виконуючи Його волю з
усіх сил і талантів.

Я міцно вірю, що саме ця справа веде нас до Неба, це засіб нашого освячення, це спосіб реалізації Божого задуму щодо мого подружжя й родини. Навіть коли душу огортає страх, хочеться співати:

*Нічого не боюся! Бог на луках
зелених водить мене, До джерела
запровадить мене.*

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
uk-ua/article/shchaslivii-poshuk/](https://opusdei.org/uk-ua/article/shchaslivii-poshuk/)
(12.03.2026)